



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 17/2019-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Hencovskou, Bajzova 1436/2, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1 C 7/2018 z 2. marca 2018 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 265/2018 z 24. júla 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Hencovskou, Bajzova 1436/2, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 C 7/2018 z 2. marca 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 265/2018 z 24. júla 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je v postavení žalovanej stranou sporu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 C 7/2018 o vyhlásenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu, ktorý sťažovateľka vlastní. V tejto veci, ktorá nie je predmetom prieskumu ústavného súdu, okresný súd (dosiaľ neprávoplatným) rozsudkom sp. zn. 2 C 7/2018 zo 6. septembra 2018 rozhodol tak, že návrh na určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu zamietol.

Zároveň s podaním žaloby nájomca podal samostatný návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým by súd zaviazal sťažovateľku (ako žalovanú, pozn.) umožniť mu užívanie bytu do právoplatného skončenia konania o určenie neplatnosti výpovede z nájmu. O tomto návrhu na vydanie neodkladného opatrenia okresný súd rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 1 C 7/2018 z 2. marca 2018 tak, že nariadil neodkladné opatrenie v žalobcom navrhovanom znení.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), g) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti v podstatnom namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia okresného súdu a neexistenciu legitímneho dôvodu pre zásah do jej vlastníckeho práva, keďže podľa jej názoru neboli naplnené zákonné predpoklady pre vydanie neodkladného opatrenia. Konkrétne spochybňuje nevyhnutnosť dočasnej úpravy pomerov formou neodkladného opatrenia, pretože nájomcovi sprístupnila byt a nijako mu v jeho užívaní nebránila, a nájomca podľa jej tvrdení byt užíva. Namieta aj porušenie zásady proporcionality pri uprednostnení ochrany práv nájomcu pred ochranou jej vlastníckeho práva.

V rámci svojej sťažnostnej argumentácie sťažovateľka v podstatnom uvádza:

„... sťažovateľka nájomcovi vypovedala nájomnú zmluvu dňom 14. 03. 2016.

Po doručení výpovede však nájomca v byte zotrval a ďalej sa dopúšťal konania poškodzujúceho sťažovateľku...

Dňa 03. 12. 2016 dokonca pán [REDAKOVANÉ] fyzicky napadol sťažovateľku.

Dňa 3. 12. 2016 preto došlo zo strany sťažovateľky k výmene zámku na predmete nájmu t. j. na byte, ktorý užíval nájomca.

Nájomca výpoveď sťažovateľky odmietol rešpektovať a inicioval súdne konanie v ktorom sa domáhal, aby súd vyslovil neplatnosť výpovede z nájmu, a zároveň v decembri 2016 požiadal súd o nariadenie neodkladného opatrenia... Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 19. 01. 2017 v konaní pod sp. zn. 1 C/194/2016 rozhodol tak, že návrhu žalobcu vyhovel a vo veci nariadil neodkladné opatrenie. Sťažovateľka si bezodkladne po doručení uznesenia, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, t. j. v mesiaci január 2017 splnila svoju povinnosť a na dvere predmetu nájmu vrátila pôvodný zámok, od ktorého mal nájomca kľúče...

Nájomca aj napriek tomu, že o vrátení pôvodného zámku na dvere bytu bol písomne upovedomený doporučeným listom do vlastných rúk dňa 31. 01. 2017 a následne cestou príslušného súdu vo vyjadrení sťažovateľky zo dňa 10. 04. 2017, sa aj naďalej domáhal sprístupnenia bytu sťažovateľkou, ktorá mu v jeho užívaní žiadnym spôsobom nebránila.

... dňa 28. 08. 2017 doručila súdu návrh na vydanie rozsudku pre uznanie. Súd na podklade tejto skutočnosti rozhodol dňa 06. 10. 2017, a rozsudkom pre uznanie určil, že

odstúpenie sťažovateľky zo dňa 14. 03. 2016 od zmluvy o nájme bytových priestorov uzatvorenej dňa 10. 06. 2014, je neplatné.

V priebehu konaní s nájomcom sa životná a profesijná situácia sťažovateľky zmenila. ... Od 1. 1. 2018 je na výsluhovom dôchodku, a preto jej prianím bolo vrátiť sa do svojho domu...

Sťažovateľka tak opätovne zaslala nájomcovi výpoveď z nájmu dňa 27. 10. 2017 v súlade so zákonom, z dôvodu toho, že predmet nájmu má záujem užívať pre vlastnú potrebu. Zároveň nájomca bol upovedomený o tom, že uplynutím zákonnej výpovednej lehoty dôjde k ukončeniu nájomného vzťahu, a bude mu zo strany sťažovateľky zabezpečené náhradné bývanie, na ktorého ponuku však nájomca vôbec nereagoval.

Následne bezodkladne po doručení výpovede z nájmu nájomca opakovane inicioval súdne konanie o neplatnosť výpovede a rovnako tak podal aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (napadnuté konanie, pozn.), aby mu sťažovateľka umožnila byť do skončenia konania o neplatnosti výpovede riadne užívať... Sťažovateľka sa bránila tým, že nájomca po celý čas disponuje kľúčmi od nehnuteľnosti, pretože už v čase nariadenia prvého neodkladného opatrenia... sťažovateľka na dvere namontovala pôvodný zámok... a túto skutočnosť aj nájomcovi oznámila.

Dokonca aj v čase keď sa nájomca domáhal nariadenia neodkladného opatrenia... sťažovateľka mala informáciu, že susedia vídavajú, ako vchádza do predmetu nájmu aj garáže, ktorú nájomca spolu s bytom užíval... preto neexistoval zákonný dôvod, pre ktorý by malo byť návrhu nájomcu vyhovené.

Výkon práva nájomcu sťažovateľka považuje za v rozpore s dobrými mravmi.

Sťažovateľka sa tak domnieva, že súdy svojimi rozhodnutiami... založili rozpor s ochranou práv sťažovateľky ako vlastníka nehnuteľnosti, a nerešpektovali ani výnimočný charakter neodkladného opatrenia, keď nájomcovi poskytli súdnu ochranu aj napriek tomu, že výkon jeho práva je v rozpore s dobrými mravmi. Súdy sa vôbec nezaoberali, či je splnená základná podmienka pre nariadenie neodkladného opatrenia a to existencia takých dôvodov, ktoré si vyžadujú urgentný zásah súdnej moci. Nájomca ako žalobca žiadnym spôsobom neosvedčil nevyhnutnú potrebu ochrany, a dokonca vydané uznesenie zneužil na podanie návrhu na výkon nepeňažnej exekúcie, čo sťažovateľku... veľmi zasiahlo.

Sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutia súdov za nespravodlivé, arbitrárne a neodôvodnené, poskytujúce ochranu výkonu práva, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, a bez legitímneho dôvodu zasahujúce do jej vlastníckeho práva.

Sťažovateľka má za to, že súd prvej aj druhej inštancie sa natoľko odchyľili od znenia príslušných ustanovení zákona, že tým zásadne popreli ich účel a význam.

Vlastnícke právo je jedným zo základných práv a slobôd jednotlivca, a tvorí jadro personálnej autonómie jednotlivca. Ústavne konformné obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba vo verejnom záujme, na základe zákona a za náhradu, pričom miera a rozsah obmedzenia musí byť proporcionálna vo vzťahu k cieľu, ktorý obmedzenie sleduje, a prostriedkom, ktorými je obmedzenie dosahované. Tam, kde jedna z týchto podmienok núteného obmedzenia vlastníckeho práva absentuje, jedná sa o neústavné porušenie vlastníckeho práva.

V konaní o návrhu nájomcu na nariadenie neodkladného opatrenia súdy vyhodnotili potrebu poskytnúť vyššiu mieru ochrany nájomcovi pred samotným vlastníkom. Podľa názoru sťažovateľky súdy pri svojom rozhodovaní nepodrobili konflikt týchto záujmov testu proporcionality, ale arbitrárnym rozhodnutím len na základe tvrdení nájomcu, mu priznali právo, ktorého výkon zakladá rozpor s dobrými mravmi a nad prípustnú mieru obmedzuje sťažovateľku v realizácii obsahu jej patriaceho vlastníckeho práva.

Nájomca v konaní preukazoval znemožnenie užívať byt len doručením výziev, ktorými mal sťažovateľku žiadať o sprístupnenie bytu. Súdy pritom vôbec nezvážili, že zo strany nájomcu môže ísť výlučne o zámerné konanie, kedy nájomca účelovo zasielal sťažovateľke výzvy rovnakého obsahu a vyzýval ju na sprístupnenie bytu, od ktorého mal kľúče.

Súdy neprihliadli na skutočnosť, že sťažovateľka už po nariadení neodkladného opatrenia zo dňa 19. 01. 2017 na dvere namontovala naspäť zámok, od ktorého mal a aj má nájomca kľúče.

Napadnuté rozhodnutia súdov tak nesledujú princíp spravodlivosti, pretože bez toho, aby sa súdy vysporiadali so zásadou proporcionality a ochranou práv vlastníka nariadili neodkladné opatrenie, ktoré sťažovateľku neopodstatnene a bez existencie nevyhnutnej potreby obmedzilo na jej právach, a navyše výrazne zasiahlo do sféry jej majetkových práv.

Na základe napadnutých rozhodnutí bola sťažovateľka neoprávnene a v rozpore so zásadou spravodlivej proporcionality obmedzená na svojom vlastníckom práve, a

nájomcovi bol rozhodnutím súdov zabezpečený výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Sťažovateľka tak okrem toho, že stratila možnosť disponovať s obsahom svojho vlastníctva utrpela škodu, ktorá sa každým dňom zvyšuje, pretože nájomca má v byte svoje veci, za tento však vôbec neplatí splatné nájomné, a navyše ešte sťažovateľku zámerne a účelovo žaluje, a svoje nároky odôvodňuje nepravdivými tvrdeniami. Nájomca napriek tomu, že disponuje kľúčmi od bytu a garáže, šikanuje sťažovateľku, ktorá na jeho konanie dopláca.“

Na základe citovanej argumentácie sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a zároveň priznal sťažovateľke finančné zadost'učinenie v sume 22 500 € a úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok pre vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažnosti, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením veľmi zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

II.1 K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľka mohla podať odvolanie, čo aj využila. O tomto odvolaní bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť jej sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového dohovoru.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka namieta ich porušenie z rovnakých dôvodov a v priamej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. ako dôsledok ich porušenia. Z uvedeného dôvodu budú závery, ku ktorým ústavný súd dospeje vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, priamo aplikovateľné aj na namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že nespúšťa zo zreteľa rozdiely medzi predchádzajúcou právnou úpravou predbežných opatrení a súčasnou právnou úpravou neodkladných opatrení, najmä oslabenie jeho dočasnosti a provizórnosti, keďže jeho vydanie nemusí obligatórne nadväzovať na konanie vo veci samej. V posudzovanej veci

sťažovateľky však bolo vydané neodkladné opatrenie (2. marca 2018) po začatí konania vo veci určenia neplatnosti výpovede z nájmu bytu (žaloba vo veci vedená pod sp. zn. 2 C 7/2018 aj návrh na vydanie neodkladného opatrenia vedené pod sp. zn. 1 C 7/2018 boli okresnému súdu doručené 14. februára 2018, pozn.) a jeho trvanie bolo obmedzené na čas do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 2 C 7/2018 zo 6. septembra 2018 rozhodol vo veci samej tak, že žalobu žalobcu zamietol a žiadnej strane sporu nepriznal právo na náhradu trov konania.

Sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu 11. októbra 2018, ktorou sa okrem iného domáha zrušenia napadnutých uznesení o nariadení neodkladného opatrenia, t. j. v čase po vydaní meritórneho rozhodnutia o zamietnutí žaloby v súvisiacom samostatnom konaní sp. zn. 2 C 7/2018.

V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť na znenie § 336 ods. 4 CSP v platnom znení, podľa ktorého neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej súd prvej inštancie aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým žalobu odmieta alebo zamietla alebo ktorým konanie vo veci samej zastavuje. Uvedené ustanovenie sa v zmysle § 336 ods. 4 CSP aplikuje aj na prípady samostatného konania o neodkladnom opatrení (vydaného pred podaním žaloby, pozn.).

Sťažovateľka sa teda v konaní pred ústavným súdom domáha vykonania nápravy, na ktorú je oprávnený a aj povinný (aj bez návrhu, pozn.) okresný súd rozhodujúci vo veci samej v prvom stupni. Účinným prostriedkom nápravy v takejto situácii, ktorý sťažovateľke poskytuje procesná úprava Civilného sporového poriadku, je podanie návrhu na doplnenie rozsudku podľa § 225 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého ak súd nerozhodol v rozsudku o niektorej časti predmetu konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže strana do 15 dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Vzhľadom na uvedenú procesnú situáciu, v ktorej sťažovateľka požaduje poskytnutie ochrany základných práv, na dosiahnutie ktorej je oprávnená využiť procesný inštitút návrhu na doplnenie rozsudku, ktorý dosiaľ nevyužila, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je v tejto časti neprípustná, a preto ju v tejto časti z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 (v spojení s § 53 ods. 1) zákona o ústavnom súde.

Keďže bola sťažnosť sťažovateľky odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2019